

Les ciències i les arts: històries compartides

Publicat per [Neus Molina Alfonso](#) [1] el 31/10/2018 - 12:16 | Última modificació: 17/03/2026 - 17:46

<< Fer de les experiències històries: la memòria

La màgia de la traducció: una cultura comuna>>

amb Marina Vegué i Cesc Gelabert

Gelabert gesticula com un cavall. El ballarí recorda a en Bonito, l'equí de Baró d'Evel i protagonista indiscutible de Bèsties que va morir l'estiu passat. La memòria per Gelabert és al cos i a la consciència, les idees es tradueixen amb el cos en un intent de compartir d'acostar-nos a una cultura comuna.

La relació entre les ciències i les arts no ha estat mai fàcil de definir: tot i tenir històries compartides i arrels culturals comunes -només cal pensar en el Renaixement on la ciència determinà la mida i envergadura de la cúpula de Brunelleschi i l'art va ser qui va atorgar-li la capacitat de meravellar amb la seva imponent bellesa- les dues disciplines han estat separades amb un mur, que a vegades compartimentava sense deixar-se veure. Fent una tria entre l'una o l'altra.

Pel ballarí Cesc Gelabert, la definició del que és art (i també ciència) és clau per entendre els punts comuns. "La infantesa i la vellesa estan connectats al cos, així els moviments, els que fem i els evitats, són el que ens determina com a humans al llarg de la vida"

Gelabert defineix l'art com un somni compartit fet en estat de vigília. Així, l'art és la coreografia feta per un poble. Un poble despert en un somni.

El cervell també és al cos

"L'art és compartir. Jo no faig art quan ballo si ningú ho rep" Per al ballarí, cal col·lectivitzar l'art i també la cultura, recuperar la humilitat de la cultura i que l'art entri dins l'aprenentatge. Dins les escoles. Gelabert posa l'exemple fet a un Institut del Raval on els alumnes, fills de migrants, van fer una coreo junts "es van mirar, es van reconèixer des del cos. Ara per culpa d'Internet ens mirem i ens toquem menys, quan pensar o ser sense el cos és una animalada. Jo tinc el cervell a cada múscul del cos"

Per la matemàtica Marina Vegué, en la línia del que apuntava Gelabert i en aquest espai petit -com la Camille amb els animals- on la ciència i l'art es troben, hi ha la consciència.

"La ciència serveix per contestar preguntes fonamentals però la base del que els humans fem són les sensacions" Per la científica, les neurones, les sinapsis, les xarxes no responen a la pregunta de per què? Aquest és el misteri de la biologia i l'univers.

En el llibre d'Erwin Schrödinger *Mente y materia: emergencia subjetiva*, la ment es representa com un accident de l'evolució, com un teatre buit. El món existiria sense un observador? Sense un públic? Tal com deia Gelabert, l'art és compartir, és accionar perquè algú ho visqui en el mateix instant. La nostra experiència i la nostra mirada és el que condiciona el nostre món. Què seríem sense consciència? La ment o la consciència és com apuntava el ballarí a tot arreu, a tot el cos. La consciència, diu Vegué, és "el nucli de la humanitat dels humans. Igual que l'animalitat està als animals" i conclou postulant que "la darrera frontera ètica passarà per reconstruir les relacions amb les altres espècies. Entendre la consciència de l'animalitat". Com intenta fer Baró d'Evel.

I de bell nou la conversa retorna a pivotar en els orígens, en les relacions entre comunitats. En què és el que defineix el fet de ser humans, avui i sempre.

[Marina Vegué i Cesc Gelabert]

Categories: Interacció 2018

Categories: Interacció: jornades

Categories: Activitats Interacció

Etiquetes: patrimoni cultural

Etiquetes: educació i cultura

Etiquetes: ciència i cultura

Etiquetes: arts i creació

- [2]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/news/2018/ciencia-arts>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/molinaan>

[2] <https://interaccio.diba.cat/node/7803>